

বিশ্ব

বিশ্ব হৈছে অসমৰ আটাইতকৈ জনপ্ৰিয় লোক নৃত্য। বিশ্ব
বৰষত ঢেঙা-গাভৰুৱে বিশ্ব নৃত্য পাৰিৱেশন কৰে, যাৰ অৰ্থ
হৈছে আৰোগ, সৃষ্টি কৰ্ম আৰু আনন্দ। এই নৃত্যৰ বিশেষত্ব
হৈছে সক্ৰিয় পদচালনা আৰু প্ৰস্তুতগীয়া হস্ত পাৰিৱেশন কৰে।
নাচৰ লগে লগে ঢোল, পেঁপা, গগনা, বাঁহী ইত্যাদি সজুত
কৰে। বিশ্ব নাচৰ আদিটো জনা নাহাখে যদিও তথ্য মতে
২৬২৪ খৃঃ ব আশে পাশে আহোম ৰজা ৰুদ্ৰ সিংহই
ৰাংঘৰৰ বাকলিৰে বহাগ মাহত বিশ্ব নাচবিনৈ আমন্ত্ৰণ
কৰাৰ তথ্য পোৱা যায়।

ବିଞ୍ଚି ନୃତ୍ୟ

বাণেশ্বৰ

বড়ো জনগোষ্ঠীয়ে গোৰিৰ কৰিৰ পৰাৰ জোখাৰে বহুবিলাক
লোকনৃত্য আছে। এই নাচটোত ধীৰ গতিৰে পদচালনা কৰি
আৰু হাত দুখন বহনকৈ মেনি দিছে। প্ৰায় বিশজনীমান
ছোৱালীয়ে বহু ৰাচঙায়া পোচক পাৰিধান কৰি এই নাচটো
নাচে, নগতে বড়ো পৰম্পৰাৰ বাদ্যযন্ত্ৰ সাংগত কৰে।
বড়ো বসতিপূৰ্ণ কেন্দ্ৰবিন্দুৰ বঙাইগাওঁ, নন্দবাৰী, দৰাং
আৰু শোণিতপুৰ জিনালৈ যোৱা পৰ্য্যটকে সাধাৰণত এই
নাচটো চাবলৈ পায়। এপিন মাংৰ মাজ ভাগৰ বিষুব
সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠিত বড়ো জনগোষ্ঠীৰ মাজত প্ৰচলিত এই
আকৰ্ষণীয় বাণেশ্বৰ নাচটোক পদ্মিনীৰ নাচ বুলিও কোৱা
যায়, কিয়নো ইয়াতে নাচনীৰ ভূমি বিনাক চৰাই বা
পদ্মিনীৰ দৰে হয়গৈ। কনিষ্ঠ লোক সমূহে জেষ্ঠ জনমৈ
সন্মানপূৰ্বক মূৰ দোবাই সন্মান ঘাড়ে।

ବାଢ଼ୋ ନୃତ୍ୟ

দেউধনী

সপ্নদেবী মনসা দেবীৰ পূজাৰ লগত দেউধনী নৃত্য সাংপৃক্ত।
এজনী দেউধনীয়ে অনুমানি হৈ নাচি নাচি ঢোল বাদক আৰু
বাঁহী বাদকৰ ওচৰলৈ গৈ বহুদিনৰ দেৱ-দেৱীৰ উদ্দেশ্যে
নাচ প্ৰদৰ্শন কৰে, এই নাচ শিবৰ নামত আৰম্ভ হৈ নক্ষত্ৰ
নামত শেষ হয়। আচলতে দেউধনী নৃত্য দুবিধ। এবিধ হৈছে
অৰ্দ্ধ-ব্ৰহ্মদী আৰু আনবিধ হৈ হৈছে অৰ্দ্ধ-চৈতন্য। মহানদী
আৰু দক্ষিণ-পশ্চিম কামৰূপ অঞ্চলত চলা দেউধনী নৃত্য
কামাখ্যা মন্দিৰত বিশেষভাৱে পালন কৰা হয়। ২৯-০৮-০৭
তাৰিখে কামাখ্যা মন্দিৰত দেউধনী নৃত্য প্ৰদৰ্শন কৰা হৈছিল।
এই নাচত অনুৰক্ত মানুহজনে বঙা বঙেৰে নিজৰ গাটো ঢোকাই
লয় তেওঁলোকে মা কামাখ্যালৈ দৃশ্যলী আৰু পাৰ চৰাই
উড়গা কৰে। এই উৎসৱত হাশ নোৱা সন্মিলন কামাখ্যা
দেৱীৰ পূজা প্ৰতিবছৰ শক্তি লাভ কৰে বুলি বিশ্বাস
কৰে।

ଦେଓସିନୀ ନୃତ୍ୟ

"বিশ্ব সুৰ"

ঢোলৰ ধ্বনিৰে কঁপি উঠে অসমৰ মাটি,
শেপাঁইৰ সুৰে ভৰে হৃদয়ৰ গান।
নাচে মানুহ আনন্দৰে পাহাৰি সখিনো দুখ,
বিশ্ব সুৰে জাগে জাৱনৰ গান।
গগনৰ অন্ত মিলে মন আৰু জ্ঞান,
হাঁহিৰে ভৰে আৰগল আৰু পদ্মাবধন।
সংগীতৰ মাজেৰে জাৱন নাঘ নহুন ৰাণ
অসমে গায় চিৰদিন আনন্দৰ গান।

খাদ্য সংস্কৃতি

অসমৰ খাদ্য সাংস্কৃতি ৰাজ্যখনৰ
ভৌগোলিক অৱস্থান আৰু প্ৰাকৃতিক
সম্পদৰ সৈতে ঘনিষ্ঠভাৱে জড়িত।
ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ জীৱা মাটিখন
উৎপাদন বেছি হোৱা বাবে চাৰ্ভন
অসমীয়া মানুহৰ মুখ্য খাদ্য।
নদী আৰু জনাশয়সমূহত মাছৰ
প্ৰাচুৰ্য থাকিবলৈ মাছো দৈনন্দিন
খাদ্যৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ। আৰু উষ্ণ জলবায়ু আৰু
মেউজীয়া পৰিৱেশৰ বাবে বিভিন্ন শাক-পাচনি আৰু বনজ
খাদ্য ব্যৱহাৰ কৰা হয়, যি খাদ্যৰ স্বাস্থ্যকৰ কৰি তোলে।
অসমীয়া খাদ্যৰ এক বিশেষ বৈশিষ্ট্য হৈছে খাৰ, যি জুনাৰ
উদ্ভিদ সম্পদৰ ব্যৱহাৰৰ এক উৎকৃষ্ট উদাহৰণ। উৎসৱ-
পৰ্বৰ সময়ত, বিশেষকৈ বিহুত গিচা আৰু লুৰু তৈয়াৰ
কৰা হয়। যি সামাজিক বন্ধ আৰু আনন্দৰ প্ৰতীক।
ইয়াৰ লগতে অসমৰ চাহ বিশ্ববিখ্যাত আৰু ৰাজ্যখনৰ

অর্থনীতিৰ মৈত্ৰে জড়িত । অসমৰ প্ৰাদ্য সাংস্কৃতি বোৰ
মোৰা-বোৰাৰ ধ্বংস নহয়, ই প্ৰকৃতি আৰু মানুহৰ সমন্বয়
এক জীৱন্ত প্ৰতিফলন ।

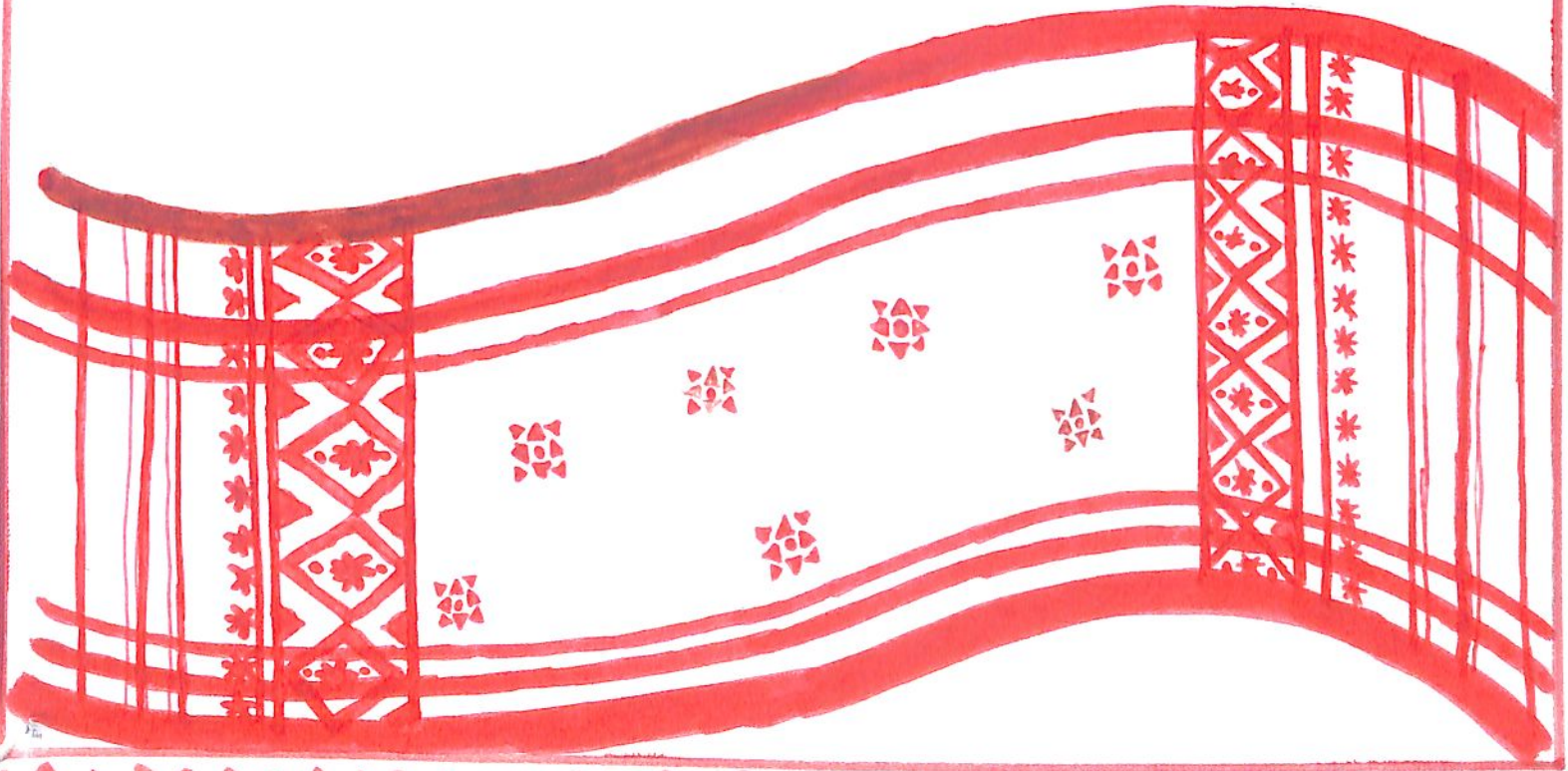
পৰম্পৰাগত পিন্ধনি

অসমৰ পৰম্পৰাগত পিন্ধনি অসমৰ সাংস্কৃতি আৰু পৰিচ্ছিন্ন এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ। এইবোৰ কেৱল বৰণো নহয়; ই আমাৰ ঐতিহ্য, জীৱনধাৰা আৰু সামাজিক মূল্যবোধৰ প্ৰতিফলন। মহিলা সৰ্ব্বমুখ্য পিন্ধনি হৈছে মেখেলা-চাদৰ, যি সাধাৰণতে মুগা, পাট বা এৰী ৰেচমৰে তৈয়াৰ কৰা হয়। এই পিন্ধনিখনত সুন্দৰ ফুল আৰু পৰম্পৰাগত ডিজাইন থাকে, যি অসমৰ শিল্পকলাৰ সৌন্দৰ্য প্ৰদৰ্শন কৰে। বিয়া, বিহু আদি উৎসৱত এই পিন্ধনি অধিক ব্যৱহাৰ কৰা হয়। পুৰুষসকলৰ পিন্ধনি হৈছে বোতি আৰু কুৰ্ত আৰু গামোচা ইয়াৰ লগত অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ।

গামোচা অসমীয়া সাংস্কৃতিৰ এক প্ৰতীক, যি সন্মান আৰু
আতিথ্যৰ চিন হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। অসমৰ পিঞ্চানিত
ব্যৱহৃত যুগা আৰু পাট শ্ৰেষ্ঠ বিশ্ববিখ্যাত। এইবোৰে অসমৰ
সাংস্কৃতিক গৌৰৱ বৃদ্ধি কৰাৰ লগতে বহু মানুহক জীৱিকা
প্ৰদান কৰে।

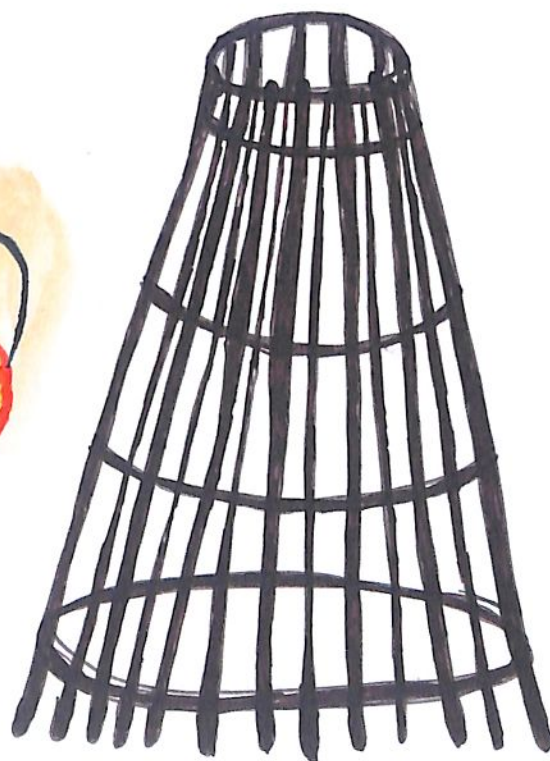
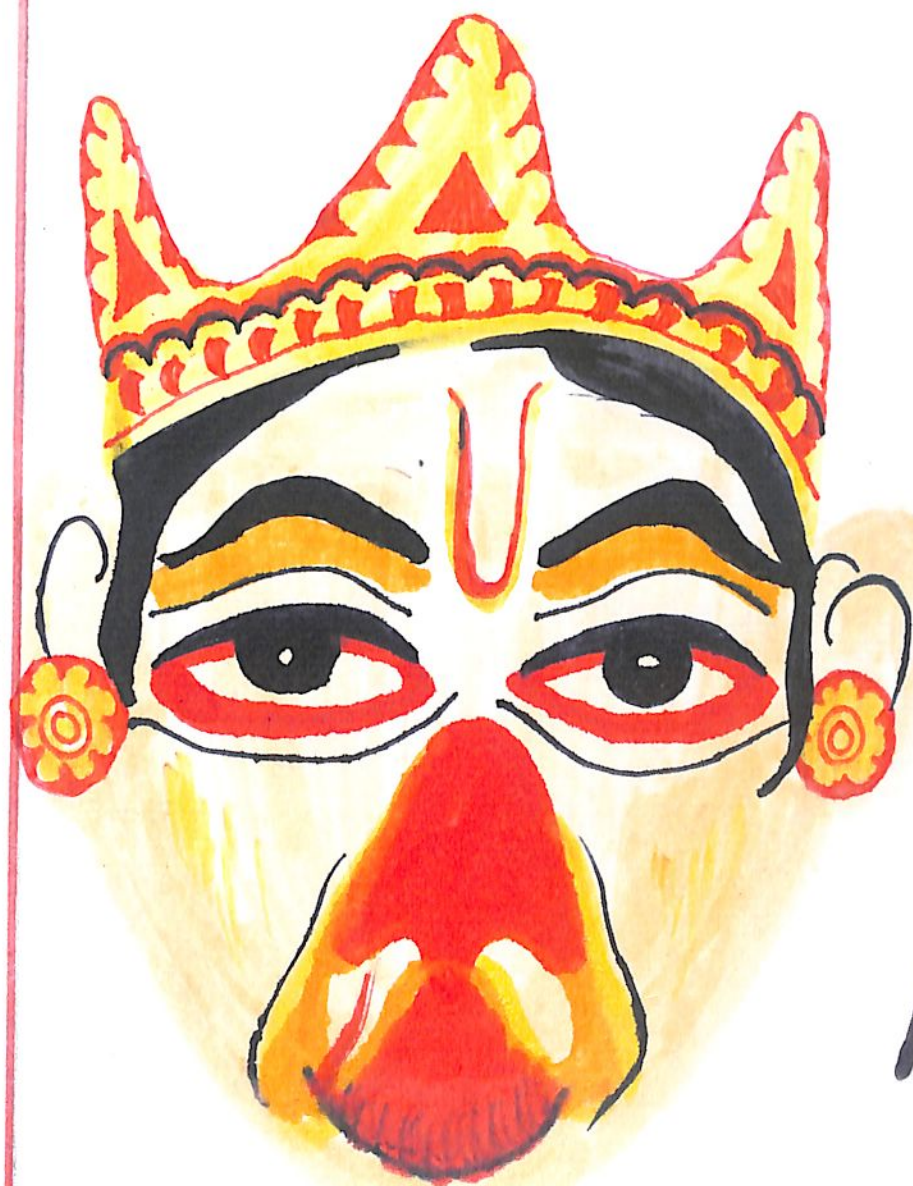
পৰম্পৰাগত পিঞ্চানিসমূহে আমাৰ সাংস্কৃতিক গৌৰৱ বৃদ্ধি
কৰাৰ লগতে আমাৰ সাংস্কৃতিক পৰিচয় বজাই ৰাখে আৰু
নতুন প্ৰজন্মক নিজৰ ঐতিহ্যৰ সৈতে সংযুক্ত কৰি ৰাখে।

হস্তশিল্প

অসমৰ হস্তশিল্প ইয়াৰ সাংস্কৃতি আৰু সৃষ্টিশীলতাৰ এক
ওৰফুৰা প্ৰতিফলন । এই শিল্পসমূহ স্থানীয় প্ৰাকৃতিক সম্পদ,
বিশেষকৈ বাঁহ আৰু বগঁহ ব্যৱহাৰ কৰি গঢ়ি উঠিছে, যি
অসমৰ ভৌগোলিক পৰিৱেশৰ সৈতে সন্মিলিত । বাঁহ আৰু
বগঁহৰ পৰা টোপোনা, ডাণি, আৰু বিভিন্ন ব্যৱহাৰযোগ্য সামগ্ৰী
তৈয়াৰ কৰা হয় । ইয়াৰ উপৰিও অসমৰ ভঁৰ্ত্তশিল্প বিশেষ-
ভাৱে উল্লেখযোগ্য, য'ত মুগা, পাট আৰু এৰী ৰেচমৰে মেখেলা-
চাদৰ আৰু গামোচা তৈয়াৰ কৰা হয় । মাজুনাৰ মুখা শিল্প
অসমৰ এক বিশেষ পৰম্পৰা, যি নাট - সাংস্কৃতিৰ সৈতে জড়িত ।
এইবোৰে অসমৰ বহু আৰু সাংস্কৃতিৰ গভীৰতা প্ৰকাশ কৰে ।
হস্তশিল্প অসমৰ গ্ৰাম্য অৰ্থনীতিৰ সৈতে জড়িত আৰু বহু
মানুহে এই কামৰ জৰিয়তে জীৱিকা অৰ্জন কৰে । এইবোৰে
স্থানীয় সম্পদৰ সঠিক ব্যৱহাৰ আৰু স্বনিৰ্ভৰতা বৃদ্ধি কৰে ।
অসমৰ হস্তশিল্প কেৱল শিল্প নহয়, ই সাংস্কৃতি অৰ্থনীতি
আৰু পৰিচয়ৰ এক ওৰফুৰা আশ ।

অসমৰ সাংস্কৃতিক

অসম দেশ বাৰে বহনীয়া সাংস্কৃতিক মিননটুমি । এই আন আনন্দ-
ময়ী অসম দেশৰ জনসাধাৰণ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ যেনে, মহানীয়া
ইণ্ডো-বাৰ্মা, ইণ্ডো-স্থানীয়া আৰু আৰ্য জনগোষ্ঠীৰ সাংমিশ্ৰন ।
এই সকলো জাতি-জনগোষ্ঠীৰ দীঘলীয়া সাংমিশ্ৰনত অসমীয়া
সাংস্কৃতিক এখন বুটোৰা কাপোৰৰ দৰে ৰাচৰ্জীয়া হৈ উঠিছে ।
ইয়াৰে স্থানীয় মানুহজনিক অসমীয়া Assamese বুলি কোৱাৰ
নগত এই ৰাজ্যৰ ভাষাটোও অসমীয়া । এই ৰাজ্যত বহু-
বিলাক জনগোষ্ঠী আছে, যিবোৰে নিজৰ জীৱন ধাৰাৰে চৰিত
বিভিন্ন জনগোষ্ঠী সমূহ যেনে - বড়ো, কছাৰী, কৰ্বা, মিৰি,
মিছিমি, ৰাভা আদি অসমত একেলগে বসবাস কৰি আছে
বোহিলাগ জনগোষ্ঠীৰে নিজৰ ভাষা আছে যদিও ৰাজ্যৰ মূল
ভাষা হৈছে অসমীয়া । অসমৰ সাংস্কৃতিক সূতা জন্মত এডাৰ
বিভাৰ কৰা এখন সাংস্কৃতিক আৰু ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান দুটা হৈছে
অসম, য'ত ৪০০ বছৰতকৈও বোহিলাগ ধৰ্মীয় আৰু সাংস্কৃতিক
চৰ্চা কৰি অহা হৈছে আৰু আনটো হৈছে নামঘৰ, য'ত প্ৰাৰ্থনা
কৰা হয় । অসমত আন আন ধৰ্ম যেনে - বৌদ্ধ, খৃষ্টান, হিন্দু

ইছনাম আদি ধৰ্মানুষ্ঠান লোকে আছে। অসমৰ জাতীয় ঔপসৰ
বিশ্বক তিনিদিকত অসমীয়া জাতীয় ধৰ্ম-বৰ্ণ নিৰ্বিশেষ
উন্নত-মানুষৰ বহুৰূপে পালন কৰে। অৰোপৰি, শিল্পী,
দাক্ষৰ্য, বাজমিস্তা শিল্পিনি মৃৎশিল্পী, সোণাৰী, হাজীদাতৰ কৰু
শিল্পী, কৰ্চ, বাহ, বেত আৰু চামৰাৰ শিল্পীবিনাকৈ অসমত
জাকত তিনিজন হৈ আছিল। তত শিল্পীৰে পৰামৰ্শ অসমত
এনেকুৱা যে প্ৰতিজনৰকৈ অসমীয়া জিহোতাই এই কৰ্ম্মাটো নৈ
গৌৰৱ কৰিব পাৰে। অসমীয়া জিহোতাই ভাঙ-শানত
ৰোচম আৰু কপাহী সূতাৰে অনন্য সুন্দৰ কাপোৰ বৰ
পাৰে, অনন্য সুন্দৰ বেচমৰ কাপোৰ, খেত, এৰী, পাতি আৰু
জগৎ বিখ্যাত সুগাৰ কাপোৰৰ বাবে অসমৰ নাম আছে।
উল্লেখযোগ্য যে, গান্ধীজীয়েও অসমীয়া শিল্পীক প্ৰশংসা
কৰি কৈছিল যে, অসমীয়া শিল্পীয়ে তঁত শানত
সলোন বৈ উনিয়াৰ পৰা শিল্পী। অসমীয়া মানুহৰ সাংস্কৃতিক
চিন, যিটো সামাজিক চিন আৰু ধৰ্মীয় ঔপসৰত এবাৰ নোৱাৰা
বস্তু সেহিটো হৈছে গামোচাখন অৰোপৰি ভায়েন-পান আমৰ
সাংস্কৃতিক এটা মূল্যবান সম্বাদ।

জীবনবাৰা

অসমৰ জীবনবাৰা সৰলতা প্ৰকৃতিৰ সৈতে ঘনিষ্ঠ সন্মৰ্ক
আৰু সামাজিক সুব্যৱস্থাৰ ওপৰত ভিত্তি ৰাখি গঢ়ি উঠিছে।
ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ উৰ্বৰা মাটি আৰু অনুকূল জলবায়ুৰ বাবে
অসমৰ অধিবাসী মানুহ কৃষিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। সেয়ে
স্মৃতি-বাহিত, মাছ খোৱা আৰু প্ৰাকৃতিক সন্মদৰ ব্যৱহাৰ দৈ-
নন্দিন জীবনৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ।

অসমীয়া মানুহৰ সাধাৰণতে সধন আৰু অতিশয় সৱধান।
গাঁও অঞ্চলত মানুহে এক-আনৈ সহায় ৰাখি জীবন চলায়,
যি সমাজৰ এক আৰু সম্ভাৱিত বৰাই স্বাধীন। গামোচা
আগবঢ়োৱা, একেলগে উলমুৰ দানন ৰুৱা - এইবোৰ তেওঁলো-
কৰ জীবনবাৰাৰ বিশেষ বৈশিষ্ট্য। সাংস্কৃতিক আৰু পৰম্পৰা
জীবনবাৰাৰ সৈতে ওত-পোতৰে জড়িত। বিহু, নৃত্য - সাংস্কৃতিক
পৰম্পৰাগত পিঞ্চানি আৰু খাদ্য - এই সকলোবোৰ দৈনন্দিন
জীবনত প্ৰতিফলিত হয়। আধুনিকতাৰ প্ৰভাৱ থাকিলেও
অসমীয়া মানুহে নিজৰ ঐতিহ্য বৰাই স্বাধীনভাৱে চহো
বহে।

অসমৰ জীৱনৰ্থাৰ্থে প্ৰকৃতি আৰু মানুহৰ মাজত সমন্বয়
প্ৰদৰ্শন কৰে, সামাজিক সম্প্ৰীতি বৃদ্ধি কৰে আৰু সাংস্কৃতিক
পৰিচয় বজাই ৰাখে।

প্ৰাকৃতিক ঐতিহ্য

অসমৰ প্ৰাকৃতিক ঐতিহ্য ইয়াৰ সৌন্দৰ্য আৰু সমৃদ্ধিৰ সূচক আৰ্হি। ৰাজ্যখন ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বহাক উপত্যকাৰ মাজত অৱস্থিত, য'ত উৰ্বৰা মাটি, প্ৰচুৰ পানী আৰু মেৰুজীয়া পৰিবেশ এক অনন্য প্ৰাকৃতিক দৃশ্য সৃষ্টি কৰিছে। এই ভৌগোলিক বৈশিষ্ট্যই অসমৰ জীৱনবীয়া আৰু সাংস্কৃতিক গঠনৰূপে প্ৰভাৱিত কৰিছে। অসমত বিস্তৃত বনাঞ্চল, নদী পাৰ আৰু চাহ বাগিচা দেখা যায়। এইবোৰে কেৱল সৌন্দৰ্য বৃদ্ধি কৰা নাই, ই জীৱ-জন্তুৰ বাসস্থান হিচাপে গুৰুত্বপূৰ্ণ। ৰখাধিৰতা আৰু মানৱ আদি মাংসভক্ষী অঞ্চল সমূহ জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰ বাবে বিশ্বজুৰি জনাজাত। অসমৰ আৰ্দ্ৰ উষ্ণ জলবায়ু আৰু প্ৰাকৃতিক সম্পদে কৃষি আৰু বনজ সম্পদৰ বিকশিত অহাৰ কৰিছে। ইয়াৰ ফলত মানুহৰ জীৱনবীয়া প্ৰকৃতিৰ সৈতে গভীৰভাৱে সংযুক্ত হৈ আহিছে।

প্ৰাকৃতিক ঐতিহ্যই অসমৰ পৰিচয় গঢ়ে, পৰিবেশ সুৰক্ষা নিশ্চিত কৰে আৰু জীৱ-জন্তু আৰু মানুহৰ

মাজত সমতা বজাই ৰাখ্বে । এইদ্বাৰা আশ্ৰয় কৰা অতি
স্বাভাৱিক ।

আকর্ষণীয় তথ্য

১. মাজুলী — বিশ্বৰ সৰ্ববৃহৎ নদীদ্বীপ। মাজুলী ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ মাজত অৱস্থিত এখন বিশাল দ্বীপ। ইয়াত বহু মগ আৰু সাংস্কৃতিক আৰু বিজ্ঞান জীৱনৰ এক ওজস্বপূৰ্ণ কেন্দ্ৰ।

২. অসম — চাহ উৎপাদনত আগশাৰীৰ ৰাজ্য। অসম বিশ্ববিখ্যাত চাহ উৎপাদনৰ বাবে জনাজাত। ইয়াৰ অৰ্দ্ধ উষ্ণ জলবায়ু আৰু উৰ্বৰা মাটি চাহৰ বাবে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰ্হ উপযুক্ত। এইটো অসমৰ অৰ্হনীতিৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ।

৩. ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী — অসমৰ জীৱনৰ ধমনী ব্ৰহ্মপুত্ৰ কেৱল এখন নদী নহয়; ই অসমৰ কৃষি, পৰিৱহন আৰু জীৱন ব্যৱস্থাৰ সৈতে জড়িত। এই নদীয়ে ৰাজ্যখনৰ ভৌগোলিক বৈশিষ্ট্য গঢ়ি তুলিছে।

৪. কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান — এক শৃংখলিত গৰুৰ ঘৰ এই উদ্যান বিশ্ববিখ্যাত ৰাৰণ ইয়াত একশৃংখলিত গৰু পোৱা

যায। ই অসমৰ জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰ এক উজ্জ্বল উদাহৰণ আৰু
আমাৰ এক সম্পদ।

৩. গাছোচা — সম্মানৰ প্ৰতীক অসমীয়া গাছোচা অতিশী-
আদৰ্শ আৰু সম্মানৰ চিন হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হয়।
ই অসমীয়া সাংস্কৃতিৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ আংশ।

৪. বিহু — অসমৰ প্ৰধান উৎসৱ বিহু বহুৰঙা তিনিবাৰ
উদ্‌যাপন কৰা হয় আৰু ই কৃষি আৰু সামাজিক
জীৱনৰ সৈতে জড়িত। ইয়াত নৃত্য-সংগীত, পিঠা-স্নান
আদি থাকে।

৭. মুগা ৰেচম — বিশ্ববিখ্যাত জাপানী বণাটোৰ অসমৰ
মুগা ৰেচমৰ প্ৰাকৃতিক জাপানী বঙ থাকে আৰু ই
অতি মূল্যবান। ই অসমৰ ঐতিহ্য আৰু অৰ্থনীতিৰ এক
গুৰুত্বপূৰ্ণ আংশ।

৮. বৈচিত্ৰ্যত একত্ব — অসমত বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ
মানুহে একেলগে বাস কৰে। এই বৈচিত্ৰ্যই অসমৰ

সাংস্কৃতিক আৰু অৰ্থিক সমৃদ্ধ কৰিছে ।